

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1558. usque ad annum 1560

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118588

§. 33. Legatus a Cæsare Roma evocatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66800)

Sæcul XVI.

A.C. 1558.

§. XXXIII.

*Legatus a Cæsare Roma evocatus.**Thuan. l. 21.**Heiff. p. 410.**Pallav. n. 10.*

Eodem tempore Philippus II. comper-
ta Pontificis repulsa Francisco Var-
gæ suo apud Venetos Oratori negotium
dabat, ut Romam contenderet, remque
suo nomine Paulo IV., & Cardinalibus
plurimum commendaret. Verum nec
benignius Pontifex hujus Oratoris, quam
antea Gusmani preces exceperat, quini-
mo Joannem quoque Figuerram Me-
diolani Governatorem Hispaniæ Re-
gis jussu hac ex causa Romam missum
Pontifex, cum illius adventum intelli-
geret, indignum in modum aditu in ur-
bem prohibebat, asserens, eum conje-
cto in carceres Nuntio Pontificio, ana-
themate irretitum esse. Attamen Fer-
dinandus, cum summi Pontificis ratio-
nes vanas, ac frivolas censeret, suo Le-
gato injunxit, ut nisi post triduum a Pa-
pa ad alloquium admitteretur, rebus
compositis Roma discederet, declaratio-
ne tamen prius facta, se, ut Pontifici
Cæsa-

Fleurii tanquam Historici omnibus numeris
absoluti auctoritate velut ex retroactæ æ-
tatis monumentis testatam facere Pontificum
arrogantiam, ambitionem, atque alienorum ju-
rium usurpationem. Verum prudens Lector
vide, cui fidas!

Cæsaris nomine juxta suorum Majorum morem filiale obsequium exhiberet, tanquam illius Legatum Romam fuisse decretum, inde vero, cum ibi nec admis-
sus, nec auditus fuerit, discedere esse coactum, ut de iis, quæ hoc in negotio gesta fuissent, certio-rem redderet Cæsarem, qui re cum S. R. I. Electoribus perpen-
sa id omnino facturum esset, quod Cæsareæ dignitati convenire videretur. Itaque Gusmanus postquam ea, quæ circa hanc declarationem exequi jussus erat, summo Pontifici significaverat, amicis suis valedicens Roma discessit.

Sæcul. XVI.

A. C. 1558.

Hæc ipsa Pauli IV. severitas Ferdinandum eo induxit, ut de Cæsarei solii sui firmitate sat certus pro accipienda a Pontifice corona, in Italiam proficisci haud ultra sollicitus esset. Equidem Carolus V. a Papa coronatus fuerat, ipse vero erat postremus inter illos Cæsares, qui sese huic solemnitati subiciebant: nam Ferdinandus sibi persuasum habebat, quod S. R. I. Electoribus in Cæsaris electionem consentientibus prisca hæc confirmationem emendicandi consuetudo, ac Romæ Imperialem coronam accipiendi mos non nisi inutilis, ac supervacanea esset solemnitas, quod Ferdinandi judicium, inquit quidam Historicus, postea ad omnes illius Successo-

Hist. Eccles. Tom. XLIII,

E res

Sæcul. XVI. res transisse, eorumque animis altius
 A.C. 1558. insedisse videtur (*).

§. XXXIV.

Caroli V. Imperatoris obitus.

Thuan. l. 21. n. 6. Ant. de Vera hist. de Charles V. Feruentibus hisce tumultibus, quibus magis adhuc Pontifex, quam Ferdinandus agitabatur, Carolus V. hoc anno die vigesima prima Septembris Divo Matthæo sacra, in suo ad sanctam Justum recessu obiit, postquam quinquagesimum octavum ætatis suæ annum, septemque Menses demptis tribus diebus expleverat; natus enim erat Anno Christi millesimo quingentesimo in die festo S. Matthiæ: Ceterum die ultima Mensis Augusti feбри correptus, altera post die conscientiæ suæ maculas pœnitentiæ lavacro eluit, ac cum singulari pietatis affectu Sacra Synaxi refici voluit: cum autem malum magis, magisque ingravesceret, rursus superioris vitæ pecca-

(*) Quisnam, num Catholicus, vel hæreticus, num suspectæ, vel probatæ fidei Historicus fuerit, reticet Continuator, ne hujus reflexionis æquitas, vel iniquitas dignosci valeat: qua autem ratione adeo affeveranter de Ferdinando I. piissimo Cæsare asserere audeat, quod Romanam coronationem nonnisi inanem, & superfluum solemnitatem reputaverit, haud perspicere possumus.